

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/16/2021
Identifikačné číslo spisu: 6116205291
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6116205291.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G. T., nar. XX.XX.XXXX., bytom J. XXXX/XX, XXX XX D., právne zastúpený Consilior Iuris, s.r.o., so sídlom kancelárie Radlinského 51, 811 07 Bratislava, IČO: 47 231 157, proti žalovanému Ing. František Vájči - MEDIACOM, s miestom podnikania Ľuda Ondrejova 4007/33, Banská Bystrica, IČO: 32 279 370, právne zastúpený JUDr. Ida Cabanová, advokátka, so sídlom Mičinská cesta 35, Banská Bystrica, o určenie pravosti pohľadávky, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 28Cbi/3/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41CoKR/22/2019-112 zo dňa 29. októbra 2019 v znení opravného uznesenia č.k. 41CoKR/22/2019-187 zo dňa 25. novembra 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 28Cbi/3/2016-77 zo dňa 6. marca 2019 v znení opravného uznesenia č. k. 28Cbi/3/2016-169 zo dňa 9. októbra 2020 žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca si súhrnnou prihláškou prihlásil do reštrukturalizačného konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1R/15/2015 na dlžníka Ing. František Vájči - MEDIACOM pohľadávky v sume 35.958,26 eur. Ako právny dôvod prihlásenej pohľadávky uviedol bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7Er/60/2015, nakoľko súdny exekútor vykonal exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu v peňažnom ústave z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), napriek tomu, že pohľadávky úpadcu (žalovaného) vznikli ešte pred uzavretím manželstva žalobcu. Reštrukturalizačný

správca dňa 22. februára 2016 poprel pohľadávku žalobcu čo do právneho dôvodu a výšky v celom rozsahu spolu s príslušenstvom ako aj čo do vymáhateľnosti. Všetky pohľadávky žalobcu uplatnené v reštrukturalizačnom konaní žalovaného mali vzniknúť v exekučnom konaní sp. zn. 7Er/60/2015, a to prijatím plnenia úpadcu v dôsledku zexekvovania peňažných prostriedkov žalobcu, ktoré patria do BSM.

3. Súd prvej inštancie konštatoval včasnosť podania žaloby, za správnu vyhodnotil aj argumentáciu žalobcu, že udelenie plnej moci, aj po uplynutí zákonnej lehoty na prihlasovanie pohľadávok nie je dôvodom, aby sa na prihlášku neprihliadalo. Ďalej uviedol, že v prihláške do reštrukturalizačného konania bol ako veriteľ označený len žalobca, pričom v priebehu konania nebolo preukázané, že by si pohľadávku prihlásila aj manželka žalobcu. Súd prvej inštancie mal za to, že na prihlásenie pohľadávky manželky do reštrukturalizačného konania nepostačuje len samotný jej súhlas na prihlásenie pohľadávky, nakoľko ide o doplnenie prihlášky, resp. jej opravu, ktorá musí byť vykonaná doručením novej prihlášky, resp. prihlášky doplnenej o chýbajúci údaj spočívajúci v označení manželky ako veriteľa, a to v zákonnej lehote na prihlasovanie pohľadávok. Podľa súdu tento nedostatok nemožno odstrániť len predložením súhlasu na prihlásenie pohľadávky, preto konštatoval, že pohľadávka uplatnená v tomto konaní bola riadne prihlásená len žalobcom. Ak mienili pohľadávku do reštrukturalizácie prihlásiť manželia, ktorí nemajú vysporiadané BSM, títo mali byť ako veritelia priamo označení v prihláške na mieste určenom na označenie veriteľa.

4. K namietanému nezákonnému postupu súdneho exekútora súd uviedol, že v konaní bolo nesporné, že exekúcia bola vedená zákonne, na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, a v exekúcii bola vymáhaná pohľadávka žalovaného priznaná právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu. Právnym dôvodom vedenia exekúcie bol exekučný titul, nie postup súdneho exekútora na základe exekučného príkazu. Okresný súd postup žalobcu, ktorý sa domáha bezdôvodného obohatenia, pričom voči nemu je vedená exekúcia, zákonnosť ktorej nebola spochybnená, považoval za nesprávny.

5. Súd prvej inštancie k žalobcom tvrdenej skutočnosti, že exekúciou bol postihnutý majetok spadajúci do BSM, vo vzťahu k postaveniu manželky žalobcu konštatoval, že táto nie je stranou sporu ani účastníkom reštrukturalizačného konania, čo je jednou zo základných podmienok účastníctva v tomto konaní. Finančné prostriedky, ktoré boli poukázané na účet žalovaného ako oprávneného v exekúcii sú majetkom banky, voči ktorej má žalobca ako majiteľ účtu len pohľadávku patriacu do BSM. Banka poukázala finančné prostriedky žalovanému ako oprávnenému v exekučnom konaní na základe exekučného príkazu, nezákonnosť ktorého žalobca nepreukázal.

6. Súd prvej inštancie považoval za neúčelné vykonať dokazovanie pripojením spisov navrhnutých žalobcom, keďže existencia exekučného titulu nebola spochybnená. Pri posúdení otázky dokazovania v navrhnutom rozsahu vychádzal aj zo skutočnosti, že žalobca neuviedol skutočnosti, na preukázanie ktorých malo byť dokazovanie vykonané v navrhovanom rozsahu, nakoľko medzi stranami nebola sporná existencia rozhodnutí v exekučnom konaní, exekúcia bola vedená na základe zákonného exekučného titulu, preto nemožno hovoriť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Skutočnosť, že exekúcia voči žalobcovi bola zastavená, nemala podľa súdu prvej inštancie vplyv na posúdenie otázky bezdôvodného obohatenia.

7. Záverom poukázal na zásadu koncentrácie, ktorou je spravované prihlasovanie pohľadávok a ich popieranie, vychádzajúcu z ust. § 124 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení (ďalej len „ZKR“), pričom žalobcom uvádzanými dôvodmi v prihláške bolo po prvé bezdôvodné obohatenie vzniknuté na základe nesprávneho postupu súdneho exekútora, ktorý konal v čase, keď nebolo právoplatne rozhodnuté o odklade exekúcie a druhým dôvodom bolo postihnutie majetku patriaceho do BSM bez toho, aby bola pohľadávka prihlásená aj druhým z manželov, pretože prihláška pohľadávky

v insolvenčnom konaní je právnym úkonom, ktorí musia manželia urobiť ako nerozlučné spoločenstvo. Keďže žalobca tvrdil, že majetok zexekvovaný v rámci exekúcie, na základe ktorého malo vzniknúť bezdôvodné obohatenie, patrí do BSM, poškodenými sú obaja manželia, a teda obaja manželia mali podať prihlášku aj žalobu.

O trovách konania rozhodol v prospech žalovaného, ktorý bol v konaní úspešný podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

8. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom č. k. 41CoKR/22/2019-112 zo dňa 29. októbra 2019, v znení opravného uznesenia č.k. 41CoKR/22/2019-187 zo dňa 25. novembra 2020 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v prvom výroku potvrdil. Druhým výrokom žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil. Uviedol, že pohľadávku do reštrukturalizačného konania si riadne a včas prihlásil len žalobca, manželka žalobcu si pohľadávku do reštrukturalizačného konania neprihlásila. Stotožnil sa s názorom okresného súdu, že len samotný súhlas manželky daný žalobcovi na prihlásenie pohľadávky nemožno považovať za riadne prihlásenie pohľadávky, pričom tento súhlas nemožno považovať ani za doplnenie prihlášky. Odvolací súd skonštatoval, že bolo nesporné, že manželka žalobcu si žiadnu pohľadávku do reštrukturalizačného konania formou prihlášky neprihlásila, a teda sa nestala účastníkom reštrukturalizačného konania.

10. Námietku žalobcu týkajúcu sa nezákonného postupu súdneho exekútora vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú, pričom mal zato, že v konaní bolo preukázané, že exekúcia bola vedená na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, teda na základe exekučného titulu, ktorého existencia nebola spochybnená. V zhode s názorom okresného súdu konštatoval, že ak žalobca postup súdneho exekútora považoval za nezákonný, mohol a mal jeho postup namietat' a uplatniť všetky procesné prostriedky v exekučnom konaní. K uvedenému konštatoval, že v tomto konaní súd nie je oprávnený posudzovať prípadný nezákonný postup súdneho exekútora, ktorý vykonával exekúciu.

11. K namietanému rozsahu vykonaného dokazovania uviedol, že len súd rozhoduje o tom, či a v akom rozsahu navrhnuté, označené dôkazy vykoná, resp. nevykoná. Žalobcovi ako sporovej strane nebolo odňaté právo priznané mu procesnoprávnym predpisom, a to právo označovať a preukazovať dôkazy. Skutočnosť, že súd prvej inštancie vykonanie určitého dôkazu nepovažoval za podstatné a rozhodné k posúdeniu žalobcovho nároku, neznamená, že súd nedostatočne zistil potrebné rozhodujúce skutočnosti, a že nesprávne rozhodol. Dokazovanie bolo vykonané v potrebnom rozsahu pre posúdenie danej veci. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, že okresný súd nedostatočne zistil potrebné rozhodujúce skutočnosti, keď nevykonal navrhnutý dôkaz (pripojenie exekučného spisu), navyiac keď ani žalobca nešpecifikoval skutočnosti, ktoré by mali význam pre konanie vykonaním takéhoto dôkazu.

12. Záverom odvolací súd uviedol, že žalobcom namietané posudzovanie podanej prihlášky do reštrukturalizačného konania a podanie žaloby, čomu mal súd prvej inštancie prikladať absolútnu neplatnosť, je nedôvodné, nakoľko z obsahu spisu aj z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zjavné, že tento absolútnu neplatnosť týchto právnych úkonov neposudzoval, a v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie. Uviedol, že bolo preukázané, že exekúcia bola vedená na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, v rámci exekúcie bola vymáhaná pohľadávky žalovaného voči žalobcovi, ktorá mu bola priznaná právoplatným a vykonateľným rozhodnutím (exekučný titul), ktorý v konaní nebol spochybnený. Odvolací súd mal za to, že ani jeden z odvolacích dôvodov nebol relevantný, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

13. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ aj c/ CSP,

t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a ktorá je dovolací súdom rozhodovaná rozdielne, zároveň prípustnosť dovolania vyvodil aj podľa ust. § 420

písm. f/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolateľ mal za to, že súdy nižšej inštancie pri svojom rozhodovaní opomenuli osobitný charakter bezpodielového spoluvlastníctva manželov, že každý z manželov je oprávnený zastupovať druhého manžela v bežných veciach, v prípade však, že o bežné veci nepôjde, nie je potrebné, aby konali v tom ktorom právnom úkone obaja manželia, ale postačí ak bude konať len jeden z manželov, pričom k platnosti tohto právneho úkonu je potrebný súhlas druhého manžela.

15. Názor odvolacieho súdu týkajúci sa udeleného súhlasu manželky žalobcu, považuje za nesprávny a právne neudržateľný, keďže súhlas manželky žalobcu mu bol udelený v deň podania prihlášky do reštrukturalizačného konania, pričom ako príloha bol doručený dodatočne, avšak v zákonnej lehote. Ďalej uviedol, že prípadná absencia tohto súhlasu je spojená len s relatívnou neplatnosťou, a nemôže byť dávané na ťarchu žalobcu nepriloženie tohto súhlasu k samotnej prihláške, prípadne požiadavka o opakované doručenie prihlášky, kde bude uvedená aj manželka žalobcu, aj vzhľadom na to, že v prihláške do konkurzného konania nie je možné naraz označiť do kolónky dvoch veriteľov. Nakoľko disponoval súhlasom manželky na prihlásenie pohľadávok patriacich do ich BSM voči žalovanému ako dlžníkovi, a zároveň mu udelila súhlas, ktorý ho oprávňoval na všetky úkony v reštrukturalizačnom konaní, medzi ktoré podľa dovolateľa je možné zaradiť aj podanie žaloby o určenie pravosti pohľadávok na príslušnom súde v zákonom stanovenej lehote, tak nie je možné z toho dôvodu žalobu zamietnuť.

16. Namietal, že tvrdenie odvolacieho súdu v bode 26. rozhodnutia, týkajúceho sa nezákonného postupu súdneho exekútora, je vecne nesprávne a právne neudržateľné. Súdny exekútor vydal aj napriek tomu, že nebolo právoplatne rozhodnuté o návrhu žalobcu ako povinného na odklad exekúcie, dňa 10.3.2015 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázanim pohľadávky z účtu v banke, čím došlo k vykonaniu exekúcie zrážkami z účtu žalobcu ako povinného, a tieto prostriedky boli poukázané žalovanému ako oprávnenému, a podľa dovolateľa súdny exekútor konal v rozpore so zákonom.

17. Nesúhlasil ani s názorom odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nie je oprávnený posudzovať prípadný nezákonný postup súdneho exekútora, ktorý vykonával exekúciu na základe exekučného titulu v exekučnom konaní. Tvrdil, že pre úplné posúdenie pravosti pohľadávky, t. j. na priblíženie danej problematiky a ozrejmenie skutkových okolností smerujúcich k vzniku pohľadávky, bolo potrebné posudzovať aj prípadný nezákonný postup súdneho exekútora. Namietal, že bolo nutné vykonať aj dovolateľom navrhované dôkazy, a to pripojenie exekučného spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7Er/60/2015 a exekútorského spisu EX 178/14 a spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 4C/218/2015, nakoľko súd prvej inštancie tieto nevykonával, nedostatočne zistil potrebné rozhodujúce skutočnosti, čím podľa žalobcu procesne pochybil, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

18. Podľa dovolateľa na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške prihlásenej pohľadávky do reštrukturalizačného konania žalovaného, pretože mu bolo plnené na základe nezákonne vedenej exekúcie, teda k obohateniu došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Zdôraznil, že pre bezpodielové spoluvlastníctvo manželov je charakteristická jeho bezpodielovosť. Manželia nemajú kvantitatívne určený podiel na vlastníckom práve spoločných vecí a s touto bezpodielovosťou súvisí zásada rovnosti manželov v

tomto spoločenstve vlastníckych práv. Nie je možné preto hovoriť o tom, že by sa jeden z manželov obohatil na úkor druhého, pokiaľ sa plnilo z masy majetku BSM na dlh len jedného z manželov, ktorý vznikol tomuto manželovi pred uzavretím manželstva (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/8/2010). Pohľadávku veriteľa voči jednému z manželov, ktorá vznikla pred uzavretím manželstva, nie je možné uspokojiť z masy BSM, a to vzhľadom na charakter vlastníckeho spoločenstva, akým je bezpodielového spoluvlastníctvo manželov. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie, resp. aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

19. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne vyjadril s poukazom na to, že súd prvej inštancie a odvolací súd správne a dostatočne zistili skutkový stav veci. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu zamietol a zároveň žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

21. Dovolanie žalobca odôvodnil dovolacími dôvodmi uvedenými v ustanovení § 420 písm. f/ CSP a zároveň ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ aj c/ CSP.

22. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

23. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.(§ 431 ods. 2 CSP)

26. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

27. Hlavným dôvodom, na základe ktorého dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, bola skutočnosť, že mu súdy nižšej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to najmä tým, že súdy nevykonali dovolateľom navrhované dôkazy (pripojenie exekučného spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7Er/60/2015 a exekútorského

spisu EX 178/14 a spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 4C/218/2015), na základe čoho dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam.

28. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

29. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

30. V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania, dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Súd nie je v konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Pokiaľ teda súdy vyhodnotili listinné dôkazy, tak ako tvrdí dovolateľ v jeho neprospech, môže byť vo všeobecnosti ich rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto samotná skutočnosť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá, a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona, pričom zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku.

31. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Táto námietka dovolateľa teda vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.

32. Pri posudzovaní vád zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP sa dovolací súd nemôže zaoberať vecnou správnosťou rozhodnutia súdu nižšej inštancie a je vylúčený, aby vstupoval do skutkových okolností veci. Zaoberá sa otázkou, či došlo k takému procesnému

postupu súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces alebo nie. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov. Do tohto práva nespadá ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu.

33. Z rozhodnutí súdov nižších inštancií vyplýva, že riešili dve súvisiace otázky, a to otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie prihlášky v reštrukturalizačnom konaní bez priamej účasti jeho manželky, a následne jeho aktívnu legitímáciu v procese samotnej žaloby o určenie pravosti tejto pohľadávky, opäť bez označenia manželky ako strany konania. Kumulatívne s týmto procesným predpokladom však skúmali, a ako rozhodujúcu posudzovali otázku možného prieskumu tejto pohľadávky v incidenčnom konaní, keď uzavreli, že bez ohľadu na okruh účastníkov nemožno v konaní o určenie pravosti pohľadávky posudzovať priebeh exekučného konania a spôsob vykonania exekúcie. Namietajúc vadu zmätočnosti dovolateľ spochybňuje postup iného súdu v inom konaní, a to priebeh exekúcie.

34. Dovolací súd v súvislosti s tvrdeným odňatím práva na spravodlivý proces žalobcovi uvádza, že takéto pochybenie nemožno v postupe súdov nižších inštancií vzhľadom na vzťah k žalobcovi a ním uplatneným právam, keď vec bola riadne prejednaná, za jeho účasti a pri vysporiadaní sa so všetkými jeho relevantnými námietkami. Pokiaľ ide o možné (skutočne len ako hypoteticky potenciálne) odňatie práva na proces, takú skutočnosť by mohla tvrdiť výlučne manželka žalobcu, pokiaľ by sama seba učinila účastníčkou konania, pričom je zjavné, že ani v preskúvanom konaní sa do pozície žalobcu neoznačila.

35. Špecifikom bezpodielového spoluvlastníctva manželov v kontexte žalobcom tvrdenej ujmy na tomto majetku je, že každý spoluvlastník je vlastníkom celého objemu vecí, ktoré do tohto majetku patria. Je teda postačujúce, že dané právo, vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v reštrukturalizačnom konaní, si uplatnil žalobca, z čoho súdy implicitne vychádzali a jeho námietky vyhodnotili, bez ohľadu na to, či sú účastníkmi obaja manželia. To, že súd prvej inštancie uviedol, že v prihláške do reštrukturalizačného konania bol ako veriteľ označený len žalobca, pričom v priebehu konania nebolo preukázané, že by si pohľadávku prihlásila aj manželka žalobcu, neznamená, že by tejto pohľadávke bol zároveň odopretý súdny prieskum v rámci jej popretia správcom. Súd len konštatoval, že pokiaľ mienili pohľadávku do reštrukturalizácie prihlásiť obaja manželia, ktorí nemajú vysporiadané BSM, títo mali byť ako veritelia priamo označení v prihláške na mieste určenom na označenie veriteľa (čo možné je, keď v príslušnom formulári je možné bez akýchkoľvek pochybností uviesť označenie oboma manželmi - pozn. dovolacieho súdu). Súd, keďže neboli označení obaja, prejednal vec len so žalobcom, čím mu teda nemohla vzniknúť žiadna ujma na prístupe k spravodlivému procesu.

36. Podstatným pre posúdenie záverov súdov nižšej inštancie je to, že zhodne konštatovali, že v konaní bolo nesporné, že exekúcia bola vedená zákonne, na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, a v exekúcii bola vymáhaná pohľadávka žalovaného priznaná právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu. Právnym dôvodom vedenia exekúcie bol exekučný titul, nie postup súdneho exekútora na základe exekučného príkazu. Tvrdenie, že exekúciou bol postihnutý majetok patriaci do BSM, vyhodnotil súd prvej inštancie ako neúčinné pre účel hodnotenia pravosti pohľadávky, keď „finančné prostriedky, ktoré boli poukázané na účet žalovaného ako oprávneného v exekúcii, sú majetkom banky, voči ktorej má žalobca ako majiteľ účtu len pohľadávku patriacu do BSM. Banka poukázala finančné prostriedky žalovanému ako oprávnenému v exekučnom konaní na základe exekučného príkazu, nezákonnosť ktorého žalobca nepreukázal.“ Takýto záver nijako neodopiera žalobcovi právo na spravodlivý proces, je to záver, ktorý súvisí s právnym posúdením veci a ktorý samotný dovolateľ vôbec v dovolaní ako nesprávny nespochybňuje ani sa nedovoľáva riešenia právnej otázky súvisiacej s

týmto tvrdením.

37. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP teda nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutiami súdov nižšej inštancie, ktoré vyzneli v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

38. Dovolací súd uzatvára, že v prejednávacom prípade nedošlo k namietanému porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, a teda nebol postupom súdu prvej inštancie, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie svojich procesných práv. Za týchto okolností tvrdenie dovolateľa, že postupom súdu došlo k procesnej vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, nie je opodstatnené.

39. Dovolanie žalobca odôvodnil aj dovolacími dôvodmi uvedenými v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/, b/ aj c/ CSP, avšak bez bližšieho zdôvodnenia.

40. Dôvody, ktorými dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 CSP, videl v nazeraní súdov na súhlas manželky na úkony v reštrukturalizačnom konaní, udelený dodatočne, avšak v lehote na podanie prihlášok do reštrukturalizačného konania, pričom žalobcovi nemalo byť dávané na ťarchu nepriloženie súhlasu spolu s prihláškou, resp. požadovať opakované doručenie prihlášky, kde bude označená ako veriteľ aj manželka žalobcu, keďže v prihláške ani nie je možné uviesť naraz dvoch veriteľov. Za rozporné s platnou úpravou považoval aj konštatovanie o absolútnej neplatnosti právneho úkonu žalobcu (podaniu prihlášky do reštrukturalizačného konania a podaniu žaloby), vzhľadom na to, že mu bol daný súhlas manželky na všetky úkony v reštrukturalizačnom konaní. Takéto vady sú však vadami zmätočnosti (tvrdené odopretie účasti na konaní manželke žalobcu), s ktorými sa už odvolací súd vysporiadal vyššie.

41. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

42. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená, alebo je rozhodovaná rozdielne. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

43. Dovolací súd v ust. § 421 ods. 1 CSP, zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa tohto

ustanovenia je striktne limitovaná tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia určitej, dovolateľom formulovanej právnej otázky. Pokiaľ by sme aj z obsahu dovolania vyvodili nejakú právnu otázku, táto by mohla súvisieť výlučne s vyhodnotením vykonaného dokazovania vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a jeho manželky. Tu však žalobca nepredkladá žiadnu otázku, ktorá by mala základ či už v odklone od existujúcej judikatúry, alebo v rozdielnych právnych názoroch vyplývajúcich z rôznych rozhodnutí dovolacieho súdu, a ani neformuluje otázku, ktorou sa ešte dovolací súd nezaoberal. Právna otázka, ktorú v preskúmanom konaní hodnotili sudy nižších inštancií a ktorá bola kľúčová pre zamietnutie žaloby, teda rozhodnutie vo veci samej, bola výlučne otázka vzťahu medzi incidenčným konaním a ukončeným exekučným konaním, ktorým mala byť vymožená suma vyššia, ako bolo možné podľa platných právnych predpisov vymôcť, vzhľadom na charakter BSM a vznik tejto pohľadávky. Keďže však v rámci exekúcie prijal veriteľ (tu žalovaný) sumy od zákonom poverenej osoby, zákonom predpokladaným procesným postupom, ktorý v danom konaní nebol spochybnený a nebol ani ako nezákonný následne vyhodnotený v rámci zákonom predvídaných procesných prostriedkov, sudy nižších inštancií uzavreli, že takéto právoplatne ukončené exekučné konanie nemôže byť predmetom prieskumu v konaní incidenčnom. V kontexte týchto záverov však žalobca jednoznačnú otázku nepoložil. Hodnotiac však závery súdov nižšej inštancie len pre účely zodpovedania otázok v súvislosti s tým, že súčasťou spravodlivého procesu je aj poskytnutie ústavne konformných odpovedí na právne významné otázky týkajúce sa merita veci, dovolací súd uvádza, že sudy nižších inštancií nepochybili, keď takto vyhodnotili možnosť prieskumu postupu exekútora v rámci incidenčného konania a ich záver považuje dovolací súd za správny.

44. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písmená a/, b/ aj c/ CSP, čo tiež samo osebe vyznieva zmätočne pri hľadaní odpovede dovolacieho súdu, keď dovolateľ neformuluje žiadnu právnu otázku nadväzujúcu na niektorú zo zákonom predpokladaných možností.

45. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolateľ musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená (k pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ vid' rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/29/2017 - R 71/2018). Tento dôvod prípustnosti sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Na základe argumentácie obsiahnutej v dovolaní nie je možné posúdiť, vyriešenie akej právnej otázky (či akých právnych otázok), pri ktorej (ktorých) riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolateľ namieta.

46. Rovnako vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolateľ nenaformuloval tiež žiadnu právnu otázku (vo svojom dovolaní iba odkazuje na ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z obsahu jeho dovolania potom vyplýva, že „len“ nesúhlasí s názorom súdov nižších inštancií, pričom tak robí bez konkrétneho vymedzenia právnej otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Z dovolania tak nie je zrejmé, akú právnu otázku dovolateľ chce riešiť, keď túto jasne nekonkretizoval, a tak následne ani dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či táto právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená alebo nie.

47. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj

dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a nevysvetlí potrebu, aby dovolací súd túto otázku vyriešil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a akú jej naliehavosť mal dovolateľ na mysli.

48. Napokon vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, žalobca v dovolaní ničím nepreukázal (a odkazom na vzájomne si protirečiacie rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložil) svoj názor o nesprávnom právnom posúdení prejednávanej veci konajúcimi súdmi.

49. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu s poukazom na § 421 CSP nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska odseku 1 písm. a/, b/ ani c/ tohto ustanovenia.

50. To, že sa súdy oboch inštancií nestotožnili s výkladom a názorom žalovaného o dostatočnosti súhlasu jeho manželky udelenej žalobcovi na podanie žaloby, resp. aj na podanie prihlášky do reštrukturalizácie, pričom žalobu aj prihlášku podal (podpísal) len samotný žalobca, a tiež o spôsobe hodnotenia dôkazov, nepredstavuje nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ ani c/. Z obsahu dovolania je zrejmá len všeobecná nespokojnosť dovolateľa s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/, resp. písm. c/ CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP.

51. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania ani podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ ani c/ CSP, nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

52. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

53. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.